

ACZÉL GÉZA

panel

az első emeletes ház amit valaha láttam ott terpeszkedett sárgán a beregi nagy falu közepén templomokat korábban is néztem őket nem számítom azt mondták mindig róluk ők az istené s mivel sokáig igencsak hadilábon álltam a jogviszonnyal úgy fogtam fel ezzel a kegyeskedő bókkal nincs mit kezdeni különben is a szúrós csúcsuk mint az unalmas mesékben majdnem fölért a fellelég később pedig a kutakodók könnyen fellelik a modernitás erkölcsileg föllazult irományaiba túrva nem más ez a merész türemkedés mint a nép erotikus ujjá lefojtva bambán s a közbeszédbe érve tanácstalanul egyszerűbb hát kisgyerekként nézni a csodát mikor a ház egymás fölé rakja homályos ablakát melyet sokáig bámulva lassan elhiszed mögötte egymás fején is járunk különös szegény keleti mese volt ez miben olcsó káprázattal úszkált ifjúságunk anélkül hogy a magasságot megkívánta a bizonyosság máig az ha az embernek földet ér a lába nem bonyolódik a tér különös viszonylatába s tavasziasan friss olvasmányélménynek hagyja lelkében a madárperspektívát persze az idő rendszeresen kallódó sorsokat ír át s egyszer csak a kamaszodó is kisvárosi lesz hol a poros unalom neki még éjig érő zajos fürtelem keskeny villamosok vad csilingelése kipufogó autók néhány négyemeletes megzavart vizuális képlete mikor elkezdődik a nyak följebb emelése ha nagyjából mindent látni akarsz átmenetileg éhes sznobbként önelégülten emelve a kart az ürge a civilizációba megérkezett igaz egy-két kusza pesti kirándulás hamar felborította a mérleget mert bár a palotákon épp golyó lyuggatta sebek de nagy forgalom nagy bazár itt-ott híres emberek kiknek lakát hegy is magasítja s még tetőn is nyitja tenyérynyi fehér virágait valami flóra tág szemekkel talált meg az alkonyóra ha kedves rokonok a körutakon végigvittek fölötted az ég egzotikus homlokzatokkal bezárva s némán bámultad ott fön a bonyolult snittet melynek határán a kőműves csodája és az éteri lebegés összeért aztán kölcsönösen panelre váltott az egész a hortobágy szélén az ördögszekér tüskés periferiáin azt találtad amit a hömpölygő vizét feszítő dunaparton a kiöntött hosszú falakon egyformán könnyen szökkent be az alkony mikor prolik tépett milliója egymásba nézett s ha egy idő után kételkedve a toronyházak ellen motyogtam rángatni kezdtek szakikból lett bölcs barátaim hiszen lamentáltak az a sok pincefészek az alattomos nyirok a szénporos szerelem a lusta bokákhoz

méretezett ablakmagasság már nincsen itt és melegvizes csapokból folyni kezdett rám a gyáva népek vízkövesedésnek indult demagógiája talán öregedve elveimből engednék is mára de ők azóta lefelé építkeztek s misztikusan riogató keszonbetegségbe se esnek mivel mélységükből nincsen visszaút lefelé is mennyire furcsa ez az alagút ezt a sötét panelt még nehezebben dolgozom föl ritkuló magamban s az égbe törés helyett egyáltalán ha hagynak lassan kezdem lefelé összerakni a világot ellentétje megannyi irracionális támpont világnagy felhőkarcolóktól dubai tevehátú magasáig s bár a hasonlat néha sántít az újra jött felismeréssel valahogy óvatosan megvagyok öregségére vertikálisan széthúzódott az ember lelke miként az egyre szárnalmasabb hatalom mely szörnyű lápvilágból jöve már nem ismeri erejét a közös boldogságnak melyben lassan éle csorbul a nemrég még körülhízelgett panelvilágnak s mi egykor fölfelé tört most dohosodik lepusztul leszakad borzongva kőrengeteges apokalipszist vizionál az agy rozsdás kiszögelésekkel üvegszilánkokkal melyeken nyűszítve tempóznak a csontjukra száradt kóbor kutyák s a néma emberek is legfeljebb csak vízszintben odaát – no itt a magasban szépen indul ez a szomorú délután ideje lenne már visszakanyarodni a mélyet és a kékülő föntet végre összehozni akár az önfeledt kisfiút a vizenyős szemű vénnel ki a hetediken különös belső hullámmzással mesél el valami lírafélét házaink kétes magasáról